

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้มีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็นจำนวนพอสมควร โดยเฉพาะเอกสารและงานวิจัยของต่างประเทศ เนื่องจากตัวชี้วัดผลการดำเนินงานที่ไม่ใช่ทางการเงินและตัวชี้วัดผลการดำเนินงานทางการเงินมีองค์กรและหน่วยธุรกิจในประเทศไทยนำมาประยุกต์อย่างแพร่หลาย โดยได้มีการพัฒนาหลักการและแนวทางปฏิบัติให้เหมาะสมต่อกับลักษณะการดำเนินธุรกิจขององค์กร การวิจัยครั้งนี้แบ่งการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องออกเป็น 4 ส่วน ดังต่อไปนี้คือ

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับดัชนีวัดผลการดำเนินงาน

2.2 แนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับตัวชี้วัดผลการดำเนินงานทางการเงิน

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับจุดแข็งและจุดอ่อนตัวชี้วัดผลการดำเนินงานทางการเงิน

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับดัชนีวัดผลการดำเนินงาน (Key Performance Indicator : KPI)

ดัชนีวัดผลการดำเนินงาน เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวัดหรือประเมินผลการดำเนินงานในด้านต่าง ๆ ขององค์กร ในการกำหนดตัวชี้วัดต้องชัดเจน และต้องเลือกวัดหรือประเมินงานสิ่งที่มีความสำคัญต่อความสำเร็จของกลยุทธ์ในองค์กรนั้น ตัวอย่างของดัชนีวัดผลการดำเนินงานที่สำคัญได้แก่

1) ดัชนีวัดผลด้านการเงิน ได้แก่ ยอดขาย กำไรต่อยอดขาย อัตราผลตอบแทนจากการลงทุน(ROI) อัตรากำไรต่อหุ้น(EPS)

2) ดัชนีวัดผลด้านการตลาดและลูกค้า ได้แก่ จำนวนลูกค้าที่เพิ่มขึ้น สัดส่วนลูกค้าเก่าในฐานข้อมูล อัตราการขยายตลาด อัตราการร้องเรียนของลูกค้า ส่วนแบ่งตลาด

3) ดัชนีวัดผลด้านการวิจัยและพัฒนา ได้แก่ สัดส่วนยอดขายจากผลิตภัณฑ์ใหม่ จำนวนผลิตภัณฑ์ใหม่ในรอบระยะเวลา

4) ดัชนีวัดผลด้านการเรียนรู้และการบริหารบุคลากร ได้แก่ แผนการจัดฝึกอบรมพนักงาน ผลประเมินความพึงพอใจของพนักงานต่อองค์กร การประเมินคุณภาพชีวิตของพนักงาน และการประเมินผลการปฏิบัติงานของพนักงาน

5) ดัชนีวัดผลด้านประสิทธิภาพการปฏิบัติงาน ได้แก่ อัตราส่วนของเสียในระหว่างทำการผลิต รอบเวลาในการผลิตสินค้า อัตราการใช้ประโยชน์จากเครื่องจักร

องค์กรควรเลือกดัชนีวัดผลการดำเนินงานที่มีความสำคัญต่อความสำเร็จขององค์กร ตัวชี้วัดที่ดีไม่จำเป็นต้องมีมากเกินไป แต่ควรจะมีคุณสมบัติคล่องและเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับเป้าหมายและวัตถุประสงค์ขององค์กรแต่ละแห่ง ซึ่งจะมีลักษณะเฉพาะและมีการประเมินผลที่แตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับมุมมองของผู้บริหารในองค์กร ในส่วนต่อไปจะกล่าวถึงแนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับตัวชี้วัดผลการดำเนินงานทางการเงิน ได้แก่ EVA, NOPAT และ EBITDA

EVA คือตัวชี้วัดว่าคุณค่ามากเท่าใดที่ถูกสร้างขึ้นในช่วงระยะเวลาหนึ่งซึ่งเป็นช่วงเวลาสั้น ๆ และคุณค่าที่เพิ่มขึ้นนี้สามารถเกิดได้ในทุกกิจกรรมของห่วงโซ่แห่งคุณค่า (Value Chain) โดยมีการคำนวณที่อยู่บนพื้นฐานที่ว่ารายได้ต้องครอบคลุมดอกเบี้ยจ่ายจากการก่อหนี้และผลตอบแทนขั้นต่ำที่ชดเชยความเสี่ยงของบริษัทให้แก่ส่วนของเจ้าของหรือนั่นคือผลตอบแทนขั้นต่ำที่นักลงทุนต้องการ ทั้งนี้ EVA ยังเป็นตัววัดผลการดำเนินงานทางการเงินที่เชื่อมโยงให้เกิดการสร้าง ความมั่นคงให้กับผู้ถือหุ้น และเป็นพื้นฐานในระบบการให้ผลตอบแทนค่าของ EVA นั้นจะอยู่ในรูปของสกุลเงิน ถ้าได้ค่า EVA เป็นบวกจะแสดงให้เห็นว่าบริษัทมีผลตอบแทนที่ได้รับเหนือกว่าต้นทุนที่ลงไปในตลาดหลักทรัพย์ที่สามารถสร้างรายได้ นั่นคือบริษัทสามารถสร้างมูลค่าเพื่อก่อให้เกิดความมั่งคั่ง ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายของบริษัทได้

2.2 แนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับตัวชี้วัดผลการดำเนินงานทางการเงิน

NOPAT นั้นเป็นการวัดกำไรจากการดำเนินงานหลังหักภาษี ซึ่ง NOPAT นี้จะเป็นการมองการวัดกำไรที่เป็นอิสระจากการวัดโครงสร้างเงินทุน สำหรับการคำนวณ NOPAT สามารถคำนวณได้โดย นำดอกเบี้ยจ่ายหลังหักภาษีบวกกลับไปในกำไรสุทธิหลังหักภาษี

EBITDA นั้นเป็นการวัดกำไรจากการดำเนินงานก่อนหักดอกเบี้ยจ่าย ภาษี ค่าเสื่อมราคา และรายการตัดจำหน่าย ซึ่ง EBITDA นี้เป็นการมองการวัดกำไรที่เป็นอิสระจากการวัดโครงสร้างเงินทุนเช่นเดียวกับ NOPAT แต่การวัดกำไรของ EBITDA จะดีกว่าเนื่องจากการวัดกำไรของ EBITDA เป็นการมองกำไรก่อนหักรายการที่ไม่เป็นตัวเงิน จึงทำให้ในการมองการวัดผลกำไรของ EBITDA จะสามารถมองเห็นกำไรในรูปแบบของเงินสดได้ดีกว่า

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับจุดแข็งและจุดอ่อนตัวชี้วัดผลการดำเนินงานทางการเงิน

2.3.1 จุดแข็งและจุดอ่อนของกำไรจากการดำเนินงานหลังหักภาษี

จุดแข็ง

NOPAT เป็นการวัดกำไรจากการดำเนินงานหลังหักภาษี ซึ่งการวัดผลกำไรของ NOPAT เป็นการแสดงผลการดำเนินงานตามหลักการบัญชี โดยเป็นไปตามหลักการบัญชีที่รับรองทั่วไป

จุดอ่อน

NOPAT เป็นการวัดกำไรที่เป็นอิสระจากการวัดผลโครงสร้างเงินทุน ทำให้การวัดผลกำไรของ NOPAT มีการแสดงผลการดำเนินงานขั้นพื้นฐาน ซึ่งไม่สามารถลงรายละเอียดในการมองเห็นผลการดำเนินงานได้ดีเท่าที่ควร

2.3.2 จุดแข็งและจุดอ่อนของกำไรจากการดำเนินงานก่อนหักดอกเบี้ยจ่ายภาษี ค่าเสื่อมราคาและรายการตัดจำหน่าย

จุดแข็ง

EBITDA เป็นการวัดกำไรซึ่งเป็นการวัดผลกำไรที่ดีในส่วนของ การมองเห็นผลการดำเนินงานที่ชัดเจนขึ้น เนื่องจากเป็นการวัดผลกำไรที่ไม่รวมรายการที่ไม่เป็นตัวเงิน ดังนั้นจึงทำให้ EBITDA สามารถมองเห็นผลการดำเนินงานในรูปแบบของเงินสดได้ดีขึ้น

จุดอ่อน

EBITDA เป็นการวัดกำไรที่เป็นอิสระจากการวัดผลโครงสร้างเงินทุน ทำให้การวัดผลกำไรของ EBITDA ยังมีข้อบกพร่องในการแสดงผลการดำเนินงาน และยังแสดงผลการดำเนินงานได้ไม่ดีเท่ากับ EVA เนื่องจาก EVA เป็นการแสดงผลการดำเนินงานที่คำนึงถึงโครงสร้างเงินทุน

2.3.3 จุดแข็งและจุดอ่อนของมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์

จุดแข็ง

1. EVA เป็นการวัดมูลค่าเพิ่มที่ปรับด้วยค่าทางเศรษฐกิจแล้ว ทำให้กำไรที่ได้รับนั้นใกล้เคียงกับเงินสดอย่างแท้จริง
2. EVA นั้นดีกว่าผลตอบแทนแบบเก่า ๆ เช่น EPS, ROE, ROA เพราะการวัดผลตอบแทนแบบเก่านั้นไม่ได้บอกถึงข้อมูลเกี่ยวกับการบริหารว่าเพิ่มคุณค่าให้แก่เจ้าของอย่างไร ผลตอบแทนที่ได้มานั้นมากกว่าต้นทุนเงินทุนที่ลงทุนไปหรือไม่ แต่บอกเพียงว่ามีค่ามากเท่าไร ในเวลานั้น ซึ่งการวัดผลตอบแทนแบบเก่านั้นจะเป็นตัวชี้วัดเชิงเหตุ และไม่ได้สะท้อนให้เห็นถึงกำไรที่สามารถเติบโตได้ต่อไป เนื่องจากการเติบโตนั้นย่อมาหมายถึงเพียงว่า เป็นคุณค่าที่ถูกสร้างขึ้นในผลตอบแทนที่มากกว่าผลตอบแทนที่นักลงทุนต้องการเท่านั้น ถ้ากำไรหรือมูลค่าที่เพิ่มขึ้นนั้นไม่ได้มากกว่าผลตอบแทนที่นักลงทุนต้องการ นั้นย่อมาหมายความว่าคุณค่าของนักลงทุนได้ถูกทำลายลง
3. สำหรับ EVA และ ROI นั้น EVA ดีกว่า ROI เนื่องจาก EVA จะยอมรับทุกโครงการที่ผลตอบแทนมากกว่าต้นทุนเงินทุน ซึ่งคือ EVA เป็นบวก แต่ ROI นั้นบางครั้งการยอมรับโครงการอาจมีการบิดเบือนได้เนื่องจากถ้าผลตอบแทนของโครงการนั้นมากกว่า WACC ผู้บริหารโครงการอาจไม่ยอมรับโครงการนั้น หากโครงการนั้นจะทำให้ ROI เผลี่ยลลดลงทั้ง ๆ ที่โครงการนั้นสามารถสร้างผลตอบแทนให้กับบริษัทได้สูงกว่าต้นทุนเงินทุน

จุดอ่อน

1. เป็นการวัดที่มีหน่วยเป็นสกุลเงิน ไม่สามารถทำการเปรียบเทียบข้ามบริษัท ข้ามอุตสาหกรรมหรือข้ามประเทศได้ ทำให้มีผลกระทบจากขนาด โดยถ้าบริษัทใดมีขนาดใหญ่ มีรายได้และกำไรสูง ทำให้มีค่า EVA สูง แต่เมื่อเทียบเป็นค่ามาตรฐาน เช่น ต่อเงินลงทุน หรือ ต่อหุ้นแล้วนักลงทุน 1 คนหรือเงินของนักลงทุน 1 บาทอาจได้รับผลตอบแทนน้อยกว่าบริษัทขนาดเล็กก็ได้
2. การคำนวณ EVA นั้นใช้ฐานของงบการเงินมาคำนวณ ดังนั้นถ้ามีการตกแต่งข้อมูลทางการเงิน เช่น ใ้รับรู้รายได้เร็วขึ้น จะทำให้ EVA ยังเป็นตัวชี้วัดที่ไม่สมบูรณ์อย่างแท้จริงได้ อีกทั้งในงบการเงินไม่ได้แสดงถึงปัจจัยที่ไม่สามารถแสดงเป็นตัวเงินได้ เช่น ความพึงพอใจของผู้บริโภค ความภักดีต่อสินค้า ทำให้ผู้บริหารอาจไม่คำนึงถึงเรื่องนี้ได้

3. เป็นการวัดที่อยู่ในช่วงของระยะเวลาหนึ่งสั้น ๆ เท่านั้น เช่น 1 ปี ทำให้ผลที่ได้เป็นการมองในภาพระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น ดังนั้นถ้าอยากให้ EVA ในปีนี้ดีขึ้น ผู้บริหารก็อาจไม่ลงทุนในการพัฒนาผลิตภัณฑ์หรือบุคลากรได้ และบางครั้งบริษัทอาจซื้อหุ้นคืน หรือลดต้นทุนลงช่วงเวลาหนึ่ง ซึ่งอาจทำให้ราคาหุ้น รวมถึง EVA สูงขึ้นในช่วงเวลาสั้น ๆ แต่ไม่จำเป็นว่าจะสามารถสร้างคุณค่าอย่างยั่งยืนได้

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้เขียนแบ่งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องออกเป็น 3 ส่วนดังนี้คือ

2.4.1 งานวิจัยและบทความที่เกี่ยวกับประสิทธิภาพในการใช้ตัวชี้วัดผลการดำเนินงานทางการเงิน

2.4.2 งานวิจัยและบทความที่เกี่ยวกับตัวชี้วัดผลการดำเนินงาน ที่ไม่ใช่ทางการเงิน

2.4.3 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการนำการวิเคราะห์สมการถดถอยในการกำหนดตัวชี้วัดผลการดำเนินงาน

2.4.1 งานวิจัยและบทความที่เกี่ยวกับประสิทธิภาพในการใช้ตัวชี้วัดผลการดำเนินงานทางการเงิน

James (1997) ได้กล่าวในงานวิจัยเรื่องการประยุกต์เกี่ยวกับการวางแผนทดแทนในพื้นฐานของกำไรส่วนที่เหลือ ซึ่งเป็นงานวิจัยที่ทดสอบเกี่ยวกับการเริ่มใช้กำไรส่วนที่เหลือในการประเมินผลงานสำหรับการวางแผนและเปรียบเทียบการควบคุมงานของธุรกิจที่มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องจากการใช้การประเมินผลงานแบบเก่าซึ่งใช้ผลทดแทนทางการบัญชีในการประเมินผลงาน ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สรุปว่า การใช้กำไรส่วนที่เหลือในการประเมินผลงานทำให้ธุรกิจหันมาสนใจในส่วนของผู้ถือหุ้นมากขึ้น และผลจากการเปลี่ยนการใช้ตัวชี้วัดผลการดำเนินงานทางการเงินทำให้ธุรกิจมีปฏิกิริยาได้ตอบในส่วนของการตัดสินใจที่เกี่ยวกับหุ้นในตลาดหุ้น

Lebn และ Makhija (1997) ได้กล่าวสรุปผลสำรวจจากงานวิจัยเรื่องมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์, กำไรทางบัญชี, และการหมุนเวียนผู้บริหาร: การทดสอบเชิงเหตุผล ปี 1985-1994 ว่าจากการทดสอบกลุ่มตัวอย่างเป็นบริษัทขนาดใหญ่ของสหรัฐอเมริกาจำนวน 452 บริษัท ในช่วงปี 1985-1994 ผลสำรวจสรุปว่า มูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์และมูลค่าเพิ่มทางการตลาด

ได้รับการยอมรับในช่วงปีปัจจุบันในการสำรวจและศึกษาเชิงเหตุเชิงผลของการประเมินผลจากบริษัท 452 บริษัทในช่วงปี 1985-1994 สรุปว่า มูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์และมูลค่าเพิ่มทางการตลาด มีนัยสำคัญเป็นไปในทางเดียวกันในการเป็นตัวประเมินผลที่มีความสำคัญ

Ehubar (1999) ได้กล่าวสรุปในผลงานวิจัยเรื่องการใช้มูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์ในการประเมินผลและกำหนดกลยุทธ์ ว่าไม่มีตัวประเมินผลตัวไหนที่ถูกต้องและไม่ผิดพลาดมากเกินไปกว่าการวัดผลโดยใช้มูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์ มูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์เป็นกำไรหรือขาดทุนหลังหักภาษีจากกำไรจากการดำเนินงานสำหรับต้นทุนเสียโอกาสของทุนทั้งหมดที่ใช้สร้างกำไรมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์มีประสิทธิภาพมาก บริษัททั้งหลายได้รับผลตอบแทน และประโยชน์จากมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์เมื่อบริษัทใช้มูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์ในการประเมินผลในระบบการบริหารทางการเงิน และกำหนดปัจจัยในการตัดสินใจของธุรกิจ มูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์ไม่เพียงแต่เชื่อถือได้และเป็นแนวคิดที่ช่วยพัฒนาอย่างต่อเนื่อง และยังมีความสัมพันธ์โดยตรงกับมูลค่าเพิ่มทางการตลาด ในการใช้มูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์เป็นเครื่องมือสำหรับการจัดทำงบประมาณเกี่ยวกับทุนและการวางแผนกลยุทธ์

Lovata และ Costigan (2002) ได้ทำการวิจัยในเรื่องการวิเคราะห์เชิงเหตุเชิงผลในการนำมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์มาใช้ว่ามูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์เป็นตัวประเมินผลใหม่ที่มีความหมายดีกว่า ในการสร้างแรงกระตุ้นให้กับผู้จัดการส่วนผู้ถือหุ้น ด้วยการมีประสบการณ์ที่สูงขึ้นในองค์กรทำให้มีความสนใจในการใช้ระบบการประเมินผลงานมากขึ้น นอกจากนี้กลยุทธ์องค์กรมีอิทธิพลในการทำให้ต้องเลือกใช้มูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์ ในหลายองค์กรลงความเห็นในการเลือกใช้มูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์ ซึ่งบริษัทจำนวน 150 บริษัทมีการนำมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์มาใช้ ซึ่งผลจากการนำมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์มาใช้สรุปว่าในระบบที่แตกต่างกันระหว่างองค์กรที่ใช้มูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์กับองค์กรที่ไม่ใช้มูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์องค์กรที่เลือกใช้มูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์มีการประเมินผลงานที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นมีการพัฒนาในส่วนของยอดขาย ซึ่งดีกว่าองค์กรที่ไม่ใช้มูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์

Moehrle, Reynolds, และ Wallace (2003) ได้กล่าวในบทความเรื่องความกดดันของผลตอบแทนที่หลากหลายว่า ในการศึกษาเกี่ยวกับความหมายของข้อมูลการเลือกการประเมินผลงาน กำไรจากการดำเนินงานก่อนหักดอกเบี้ยจ่าย ภาษี ค่าเสื่อมราคา และรายการตัดจำหน่าย จะเป็นตัวรายงานผล โดยหลายธุรกิจได้ทดสอบระดับการดำเนินงานที่เป็นการประเมินผลส่วนตัวของธุรกิจ ได้ผลสรุปว่ากำไรจากการดำเนินงานก่อนหักดอกเบี้ยจ่าย ภาษี

ค่าเสื่อมราคา และรายการตัดจำหน่ายมีความสัมพันธ์กับผลตอบแทนจากหุ้น และมีการประเมินผลที่ทันต่อสถานการณ์

Fletcher และ Smith (2004) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การจัดการมูลค่า : การพัฒนาระบบการประเมินผลที่รวมมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์กับระบบวัดผลปฏิบัติงานคุณภาพในการวางแผนกลยุทธ์ โดยมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์กับระบบวัดผลปฏิบัติงานคุณภาพเป็นที่น่าสนใจอย่างมากจากบริษัทในประเทศสหรัฐอเมริกาในการประเมินผล ซึ่งรายงานวิจัยสรุปว่ามูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์เป็นตัวชี้วัดผลที่ดีและระบบวัดผลปฏิบัติงานคุณภาพเป็นระบบประเมินผลที่ดี

Warr (2005) ได้กล่าวในงานวิจัยเรื่องการศึกษาเชิงเหตุเชิงผลของความบิดเบือนภาวะเงินเฟ้อจากการใช้มูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์ว่า มูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์เป็นตัวประเมินผลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงในการแสดงผลของบริษัทหรือหน่วยธุรกิจซึ่งสามารถวัดผลได้ใกล้เคียงความจริงในด้านประสิทธิผลของการบริหาร ซึ่งผลสรุปการวิจัยสรุปว่า ภาวะเงินเฟ้อมีผลสำคัญกับผลกระทบต่อการคำนวณมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์

งานวิจัยและบทความที่เกี่ยวกับประสิทธิภาพในการใช้ตัวชี้วัดผลการดำเนินงานทางการเงินสามารถสรุปได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2.1 สรุปงานวิจัยและบทความที่เกี่ยวกับประสิทธิภาพในการใช้ตัวชี้วัดผลการดำเนินงานทางการเงิน

ผู้วิจัย	หัวข้อหลักในการวิจัย	ผลการวิจัย
James (1997)	การประยุกต์เกี่ยวกับการวางแผนทดแทนในพื้นที่ฐานของกำไรส่วนที่เหลือ	การใช้กำไรส่วนที่เหลือในการประเมินผลงานทำให้ธุรกิจหันมาสนใจในส่วนของผู้ถือหุ้นมากขึ้น และผลจากการเปลี่ยนการใช้ตัวชี้วัดผลการดำเนินงานทางการเงินทำให้ธุรกิจมีปฏิกิริยาโต้ตอบในส่วนของการตัดสินใจที่เกี่ยวข้องกับหุ้นในตลาดหุ้น

ผู้วิจัย	หัวข้อหลักในการวิจัย	ผลการวิจัย
Lebn และ Makhija (1997)	สำรวจตัวประเมินผลโดยการทดสอบเชิงเหตุผล	มูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์และมูลค่าเพิ่มทางการตลาดมีนัยสำคัญเป็นไปในทางเดียวกันในการเป็นตัวประเมินผลที่มีความสำคัญ
Ehubr (1999)	การใช้มูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์ในการประเมินผลและกำหนดกลยุทธ์	เมื่อบริษัทใช้มูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์ในการประเมินผลในระบบการบริหารทางการเงิน และกำหนดปัจจัยในการตัดสินใจของธุรกิจ มูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์มีความน่าเชื่อถือและเป็นแนวคิดที่ช่วยพัฒนาอย่างต่อเนื่อง
Lovata และ Costigan (2002)	การเปรียบเทียบการใช้มูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์	ในระบบที่แตกต่างกันระหว่างองค์การที่ใช้มูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์กับองค์ที่ไม่ใช้มูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์องค์การที่เลือกใช้มูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์มีการประเมินผลงานที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นมีการพัฒนาในส่วนของการทำงาน ซึ่งดีกว่าองค์การที่ไม่ใช้มูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์
Moehrle, Reynolds, และ Wallace (2003)	ความกดดันของผลตอบแทนที่หลากหลาย	ถ้าไรจากการดำเนินงานก่อนหักดอกเบี้ยจ่าย ภาษี ค่าเสื่อมราคา และรายการตัดจำหน่ายมีความสัมพันธ์กับผลตอบแทนจากหุ้น และมีการประเมินผลที่ทันต่อสถานการณ์
Fletcher และ Smith (2004)	การพัฒนากระบวนการประเมินผล	มูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์เป็นตัวชี้วัดผลที่ดีและระบบวัดผลปฏิบัติงานคุณภาพเป็นระบบประเมินผลที่ดี

ผู้วิจัย	หัวข้อหลักในการวิจัย	ผลการวิจัย
Warr (2005)	การศึกษาเชิงเหตุเชิงผลของความบิดเบือนภาวะเงินเฟ้อจากการใช้มูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์	ภาวะเงินเฟ้อมีนัยสำคัญกับผลกระทบต่อการค้ารวมมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์

สรุป งานวิจัยและบทความในอดีตที่เกี่ยวกับประสิทธิภาพในการใช้ตัวชี้วัดผลการดำเนินงานทางการเงิน พบว่าทั้งกำไรส่วนที่เหลือ กำไรจากการดำเนินงานก่อนหักดอกเบี้ยจ่าย ภาษี ค่าเสื่อมราคาและรายการตัดจำหน่าย และมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์มีประสิทธิภาพในการประเมินผลและเป็นตัวชี้วัดผลงานที่ดี เช่น ประสิทธิภาพในการประเมินผลของระบบการบริหารทางการเงิน เป็นเครื่องมือช่วยในการตัดสินใจทางธุรกิจ นอกจากนี้ตัวชี้วัดผลการดำเนินงานทางการเงินยังมีความน่าเชื่อถือในการประเมินผลงานต่าง ๆ โดยงานวิจัยในอดีตต่างก็ส่งเสริมการนำตัวชี้วัดผลการดำเนินงานทางการเงินมาใช้ในประเมินผลงานภายในองค์กรเพื่อทำให้องค์กรเกิดประสิทธิภาพในการประเมินผลงานอย่างถูกต้องและเหมาะสม แต่จะเห็นว่าในส่วนของงานวิจัยที่สนับสนุนแนวคิดตัวชี้วัดผลการดำเนินงานทางการเงินที่เกี่ยวกับกำไรจากการดำเนินงานหลังภาษีไม่มีในการนำเสนอ เนื่องจากผู้เขียนได้ค้นคว้าจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ แต่ไม่พบงานวิจัยเกี่ยวกับกำไรจากการดำเนินงานหลังภาษี ดังนั้นในส่วนของงานวิจัยดังกล่าวผู้เขียนจึงไม่สามารถนำมาเสนอมาในส่วนนี้

2.4.2 งานวิจัยและบทความที่เกี่ยวกับตัวชี้วัดผลการดำเนินงานที่ไม่ใช่ทางการเงิน

Andrews (2001) ได้กล่าวในงานวิจัยเรื่องตัวชี้วัดเปรียบเสมือนเทคนิคในการดำเนินนโยบายว่าตัวชี้วัดผลการดำเนินงานที่ไม่ใช่ทางการเงินถือเป็นระบบการควบคุมการบริหารองค์กรที่มีความสำคัญโดยช่วยจัดหาข้อมูลป้อนกลับเพื่อใช้ในการวางแผนและประเมินผลองค์กร ตัวชี้วัดผลการดำเนินงานที่ไม่ใช่ทางการเงินยังถูกพิจารณาให้เป็นเทคนิคในการดำเนินนโยบาย กล่าวคือ ช่วยชี้แนะแนวทางในการตัดสินใจขององค์กร การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ในการสำรวจการนำนโยบายของแผนกพัฒนาการศึกษาและอาชีพ มหาวิทยาลัยอัลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา มาใช้อย่างสมเหตุสมผลโดยผ่านการนำตัวชี้วัดผลการดำเนินงานที่ไม่ใช่ทางการเงินในการให้ข้อมูลผลการศึกษาสะท้อนให้เห็นว่า ตัวชี้วัดผลการดำเนินงานที่ไม่ใช่ทางการเงินเปรียบเสมือนเครื่องมือในการดำเนินงานที่สำคัญขององค์กร เมื่อตัวชี้วัดผลการดำเนินงานที่ไม่ใช่ทางการเงินถูกนำมาใช้ในการกำหนดนโยบายและกระบวนการนำไปใช้ขององค์กรก็จะช่วยให้การสนองตอบต่อนโยบายเป็นไปอย่างรวดเร็ว

Way (2002) ได้ทำงานวิจัยเรื่องระบบประเมินผลการทำงานระดับสูงและตัวชี้วัดผลการดำเนินงานที่ไม่ใช่ทางการเงินระดับปานกลางของการประเมินผลงานของธุรกิจขนาดเล็กรวมถึงของอเมริกา โดยทำการวิจัยเชิงเหตุผลเกี่ยวกับระบบการประเมินผลการทำงานระดับสูงเพื่อจะระบุตัวชี้วัดผลการดำเนินงานที่ไม่ใช่ทางการเงินที่เกี่ยวข้องกับการทำงานของธุรกิจขนาดเล็กรวมถึงอเมริกา ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ทดสอบกับธุรกิจขนาดเล็กรวมจำนวน 446 บริษัทซึ่งแต่ละบริษัทมีพนักงานไม่เกิน 100 คน โดยตัวชี้วัดผลการดำเนินงานที่ไม่ใช่ทางการเงินในการวิจัยได้แก่ อัตราหมุนเวียนของกำลังคนงาน อัตราแรงงานต่อผลผลิต อัตราหมุนเวียนของความสนใจในการทำงาน อัตราฝึกอบรมของพนักงาน เป็นต้น ซึ่งจากการใช้ตัวชี้วัดผลการดำเนินงานที่ไม่ใช่ทางการเงินดังกล่าวในการทดสอบในการวิจัยครั้งนี้ ผลสรุปการวิจัยสรุปว่า ระบบการประเมินผลการดำเนินงานระดับสูงมีความสัมพันธ์กับอัตราหมุนเวียนของกำลังคนงาน และอัตราหมุนเวียนของความสนใจในการทำงานอยู่ในเกณฑ์ต่ำ แต่ระบบการประเมินผลการดำเนินงานระดับสูงมีความสัมพันธ์กับอัตราแรงงานต่อผลผลิตอยู่ในเกณฑ์สูง

Eldenburt และ Krishnan (2003) ได้ทำงานวิจัยเรื่องการบริหารที่ตรงข้ามกับสาธารณชน : การศึกษาแรงกระตุ้นและประเมินผลการดำเนินงาน ซึ่งงานวิจัยดังกล่าวเป็นการเปรียบเทียบผลการดำเนินงานระหว่างโรงพยาบาลในตัวเมืองกับโรงพยาบาลประจำท้องถิ่น ซึ่งในการเปรียบเทียบผลการดำเนินงานในงานวิจัยนี้มีการนำตัวชี้วัดผลการดำเนินงานที่ไม่ใช่ทางการเงินมาเป็นตัวแปรในการวิจัย เช่น กำไรจากการดำเนินงาน รายได้สุทธิต่อจำนวนผู้ป่วย สัดส่วนของผู้ป่วยที่ออกจากโรงพยาบาล สัดส่วนการเข้ารับรักษาของผู้ป่วย ค่าเฉลี่ยของการใช้เตียงผู้ป่วย เป็นต้น โดยผลการวิจัยสรุปว่า โรงพยาบาลประจำท้องถิ่นมีผลการดำเนินงานที่ประสิทธิภาพต่ำกว่าโรงพยาบาลในตัวเมือง จากงานวิจัยดังกล่าวจะเห็นได้ว่างานวิจัยนี้ใช้ตัวชี้วัดผลการดำเนินงานที่ไม่ใช่ทางการเงินเป็นตัวเปรียบเทียบผลการดำเนินงานเพื่อให้ได้ข้อสรุปในการวิจัยในครั้งนี้ ดังนั้นตัวชี้วัดผลการดำเนินงานที่ไม่ใช่ทางการเงินจึงเป็นเครื่องมือในการช่วยประเมินผลการดำเนินงานอย่างหนึ่งขององค์กร

งานวิจัยและบทความที่เกี่ยวข้องกับตัวชี้วัดผลการดำเนินงานที่ไม่ใช่ทางการเงินสามารถสรุปได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2.2 สรุปงานวิจัยและบทความที่เกี่ยวกับตัวชี้วัดผลการดำเนินงานที่ไม่ใช่ทางการเงิน

ผู้วิจัย	หัวข้อหลักในการวิจัย	ผลการวิจัย
Andrews (2001)	ตัวชี้วัดเปรียบเสมือนเทคนิคในการดำเนินนโยบาย	ตัวชี้วัดผลการดำเนินงานที่ไม่ใช่ทางการเงินถูกนำมาใช้ในการกำหนดนโยบายและกระบวนการนำไปใช้ขององค์กรก็จะช่วยให้การสนองตอบนโยบายเป็นไปอย่างรวดเร็ว
Way (2002)	ระบบประเมินผลการทำงานระดับสูงและตัวชี้วัดผลการดำเนินงานที่ไม่ใช่ทางการเงินระดับปานกลาง	ระบบการประเมินผลการทำงานระดับสูงมีความสัมพันธ์กับอัตราหมุนเวียนของกำลังคนงาน และอัตราหมุนเวียนของความสนใจในการทำงานอยู่ในเกณฑ์ต่ำ แต่ระบบการประเมินผลการทำงานระดับสูงมีความสัมพันธ์กับอัตราแรงงานต่อผลผลิตอยู่ในเกณฑ์สูง
Eldenburg และ Krishnan (2003)	การศึกษาแรงกระตุ้นและประเมินผลการดำเนินงาน	โรงพยาบาลประจำท้องถิ่นมีผลการดำเนินงานที่ประสิทธิภาพต่ำกว่าโรงพยาบาลในตัวเมือง

สรุป งานวิจัยและบทความในอดีตที่เกี่ยวกับประสิทธิภาพในการใช้ตัวชี้วัดผลการดำเนินงาน พบว่าในการประเมินผลการดำเนินงานขององค์กร ตัวชี้วัดผลการดำเนินงานที่ไม่ใช่ทางการเงินเป็นเครื่องมือที่ช่วยในการประเมินผลงานของธุรกิจและองค์กร ซึ่งตัวชี้วัดผลการดำเนินงานที่ไม่ใช่ทางการเงินก็จะแตกต่างกันออกไปตามลักษณะการดำเนินงานในแต่ละธุรกิจ นอกจากนี้ตัวชี้วัดผลการดำเนินงานยังนำมาใช้ในการกำหนดนโยบายและช่วยการสนองตอบนโยบายเป็นไปอย่างรวดเร็ว โดยงานวิจัยในอดีตต่างก็ส่งเสริมการนำตัวชี้วัดผลการดำเนินงานที่ไม่ใช่ทางการเงินมาใช้ในประเมินผลงานภายในองค์กรเพื่อทำให้องค์กรเกิดประสิทธิภาพในการประเมินผลงานได้ดียิ่งขึ้น

2.4.3 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการนำการวิเคราะห์สมการถดถอยในการกำหนดตัวชี้วัดผลการดำเนินงาน

Jose (2005) ได้กล่าวในงานวิจัยเรื่องหลักการทำให้แตกต่างหรือไม่? การวิเคราะห์เกี่ยวกับหลักการพื้นฐานพฤติกรรมผู้นำของประสิทธิภาพในโรงเรียนว่า หลักการพฤติกรรมผู้นำเป็นปัจจัยที่เกี่ยวกับการดำเนินงานของโรงเรียนซึ่งได้ทำการวิจัยในขอบเขตเล็ก ๆ ซึ่งทดสอบโดยส่งแบบสอบถามให้กับครู 100 คน โดยผลสรุปของงานวิจัยใช้สมการถดถอยแบบเชิงพหุในการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิเคราะห์ปัจจัยที่ผลต่อการดำเนินงาน ซึ่งสมการถดถอยแบบเชิงพหุ สามารถระบุปัจจัยที่มีนัยสำคัญ ซึ่งเป็นตัวแปรต้นในการวิจัยที่มีผลต่อการดำเนินงานในโรงเรียนซึ่งเป็นตัวแปรตามในงานวิจัย โดยผลการวิจัยสรุปว่าหลักการพฤติกรรมผู้นำมีผลต่อการดำเนินงานในโรงเรียน

ตารางที่ 2.3 สรุปงานวิจัยที่เกี่ยวกับการนำการวิเคราะห์สมการถดถอยในการกำหนดตัวชี้วัดผลการดำเนินงาน

ผู้วิจัย	หัวข้อหลักในการวิจัย	ผลการวิจัย
Jose (2005)	เป็นปัจจัยที่เกี่ยวกับการดำเนินงานของโรงเรียน	หลักการพฤติกรรมผู้นำมีผลต่อการดำเนินงานในโรงเรียน

สรุป จากงานวิจัยดังกล่าวเป็นการวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์และปัจจัยที่มีผลต่อการดำเนินงานในโรงเรียน โดยใช้สมการถดถอยแบบเชิงพหุเป็นเครื่องมือในการกำหนดปัจจัยที่มีผลต่อตัวแปรตาม จากงานวิจัยเป็นการสนับสนุนเกี่ยวกับการใช้สมการถดถอยแบบเชิงพหุในการกำหนดตัวชี้วัดผลการดำเนินงาน แต่งานวิจัยดังกล่าวยังไม่ได้ให้ข้อสรุปในเรื่องของการนำสมการถดถอยแบบเชิงพหุมากำหนดตัวชี้วัดผลการดำเนินงานได้อย่างชัดเจน เนื่องจากยังไม่มีงานวิจัยใดที่นำแนวคิดดังกล่าวมาทำการวิจัยจึงทำให้ผู้เขียนไม่สามารถหางานวิจัยเกี่ยวกับการนำสมการแบบถดถอยแบบเชิงพหุในการกำหนดตัวชี้วัดผลการดำเนินงานได้ละเอียดเท่าที่ควร

บทสรุป แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องอันได้แก่ แนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับตัวชี้วัดผลการดำเนินงานทางการเงิน แนวคิดเกี่ยวกับจุดแข็งและจุดอ่อนของกำไรจากการดำเนินงานหลังหักภาษี กำไรจากการดำเนินงานก่อนหักดอกเบี้ยจ่าย ภาษี ค่าเสื่อมราคาและรายการตัดจำหน่าย และมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์ แนวคิดเกี่ยวกับดัชนีชี้วัดผลการดำเนินงาน และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้ง 2 หัวข้อ ผู้เขียนได้ศึกษาเพื่อค้นหาแนวคิด ทฤษฎี ที่เป็นประโยชน์และช่วยสนับสนุนในการวิจัยครั้งนี้ โดยแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยต่าง ๆ มีรายละเอียดที่สอดคล้อง

กันการทำวิจัยคือ ในการค้นหาตัวชี้วัดผลการดำเนินงานทางการเงินที่เหมาะสมในอุตสาหกรรมรถยนต์ แนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับตัวชี้วัดผลการดำเนินงานทางการเงินและแนวคิดเกี่ยวกับดัชนีชี้วัดผลการดำเนินงาน เป็นแนวคิดซึ่งเป็นตัวแปรต้นและตัวแปรตามในการวิจัย ซึ่งแนวคิดเกี่ยวกับดัชนีชี้วัดผลการดำเนินงานเป็นแนวคิดที่ช่วยสนับสนุนตัวชี้วัดผลการดำเนินงานทางการเงินในการทำวิจัย นอกจากนี้งานวิจัยที่เกี่ยวข้องใน 2 หัวข้อได้แก่ งานวิจัยและบทความที่เกี่ยวกับประสิทธิภาพในการใช้ตัวชี้วัดผลการดำเนินงานทางการเงิน เป็นงานวิจัยที่ช่วยสนับสนุนสมมติฐานในการวิจัยในด้านตัวชี้วัดที่เหมาะสมที่สุดในอุตสาหกรรมรถยนต์ ส่วนงานวิจัยและบทความที่เกี่ยวกับประสิทธิภาพในการใช้ตัวชี้วัดผลการดำเนินงานที่ไม่ใช่ทางการเงิน เป็นงานวิจัยที่ช่วยสนับสนุนแนวคิดในการวิจัยเกี่ยวกับการเลือกใช้ตัวชี้วัดผลการดำเนินงานที่ไม่ใช่ทางการเงินที่ส่งผลกระทบต่อการประเมินผลงานของตัวชี้วัดผลการดำเนินงานทางการเงินอันเป็นวัตถุประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้ที่เกี่ยวกับความมีนัยสำคัญและความสัมพันธ์ระหว่างตัวชี้วัดผลการดำเนินงานที่ไม่ใช่ทางการเงินที่ไม่ใช่ทางการเงินกับตัวชี้วัดผลการดำเนินงานทางการเงิน

จากงานวิจัยทั้งหมดที่กล่าวมาข้างไม่มีงานวิจัยใดที่ศึกษาอย่างเป็นระบบถึงตัวชี้วัดผลการดำเนินงานทางการเงินที่เหมาะสมของธุรกิจที่อยู่ในอุตสาหกรรมรถยนต์ จึงจุดประกาย ผู้เขียนให้เกิดความสนใจที่จะศึกษาในประเด็นดังกล่าว ซึ่งวิธีการดำเนินการวิจัยจะได้กล่าวถึงในบทต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย